

[Johan Asmussen.]

grænse for børn, et indirekte børnetilskud, der endda er noget højere end det, der er tale om her. Vi mener altså ikke, at det er den rette form, lovforslaget indeholder.

Hvad angår formen inden for lovforslagets rammer, vil jeg lige sige, at den tanke, at tilskuddet nu skulle udbetales kontant, måske forekommer ret nærliggende. Jeg har dog set, at der er fremsat megen kritik heraf fra administrationens side, fra De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og fra Foreningen af Pantefogeder i Danmark, der afgjort går imod den kontante udbetaling med en meget stærk og saglig motivering. Man gør gældende og argumenterer for, at det på ingen måde er nogen fordel med kontant udbetaling i stedet for at indeholde den i skatten, det er tværtimod yderst betænkeligt, siger man dér, dels fordi man på basis af erfaringer om, hvordan mennesker nu reagerer, åbenbart frygter, at sådanne udbetalinger, når de kommer, vil blive brugt til alt muligt andet end det, de egentlig skulle, og at mange mennesker derved kan komme i en større skatterestance, end de ellers ville, så resultatet i virkeligheden vil blive til skade for familielivet og også for børnene, og dels henviser man til, at et system med kontant udbetaling vil medføre en betydelig større administration, og det er jo ikke den vej, vi skulle.

Problemet, om en udbetaling så skal ske til moderen i stedet for til barnet ved dets væрге, var jo noget, som jeg fremdrog her ved den oprindelige førstebehandling, og jeg udtalte mine store betænkeligheder. Det er mig derfor en tilfredsstillelse at se, at man fra Dansk Kvindesamfunds side og fra den langt overvejende del af underforeningerne under Danske Kvinders Nationalraad også går imod den tanke, at udbetalingen skulle ske til moderen. Jeg tror, at man af de grunde, som er fremhævet fra mange forskellige sider, skulle overveje det endnu en gang, hvis det overhovedet er den vej, man vil gå.

Man er inde på at hæve grænsen for den almindelige underholdshjælp, og det finder vi ud fra vort syn på de sociale ydelser er rigtigt. Det må være ydelser og hjælp, som skal gives til dem, der virkelig trænger, og de skal have en hjælp, som ikke har noget

som helst med eksistensminimum at gøre; den skal være rimelig og rigtig.

Med hensyn til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste omkring en fødsel kan vi godt se, at der er meget, der taler for, at det er byrder, som bør bæres af fællesskabet, af samfundet, og ikke byrder, der i første række skal bæres af arbejdsgivere. Det vil jo navnlig komme til at gå ud over de små arbejdsgivere, der kun har en enkelt eller et par funktionærer. Dér må det nok være rigtigt, at den byrde bliver fordelt. Om den så skulle fordeles ad forsikringsvejen blandt arbejdsgivere, som man fra nogle sider har været inde på, ja, det ville vel i og for sig have noget større sympati fra vor side, og jeg henstiller, at man i hvert fald også overvejer det.

Jeg kommer så til det, som er den egentlige nydannelse, moderskabsydelsen til alle. Jeg må gentage, at vi finder, at man dér er yderligere på vej i en retning, som vi er imod. Vi er imod dette princip med alles tilskud til alle; vi mener, at det giver dårlig hjælp til dem, der trænger.

Som et måske lidt pudsigt og specielt eksempel på, at det virkelig går sådan, har jeg bemærket mig, at man under udvalgsbehandlingen har strejft problemet om, hvorvidt der skulle betales dobbelt ved en tvillingefødsel, og så vidt jeg forstår, er resultatet blevet, at det skal der ikke. Det vil sige, at den moder, der får tvillinger, får ingen større hjælp end den, der kun får ét barn. Det forekommer mig at være et håndgribeligt bevis på, at her gør man ikke det, at man sørger for, at dér, hvor der virkelig trænges til hjælp, gives den også i den udstrækning, som det er nødvendigt, for der er jo ingen, der kan bestride, at det er besværligere og dyrere med tvillinger end med en enkelt fødsel.

Ved nu at gennemlæse det, der blev sagt forrige gang ved første behandling, hæfter jeg mig ved, at der netop over for dette hovedprincip i virkeligheden kom betænkeligheder til orde fra alle ordførerne. Alle synes at nære en vis frygt med hensyn til, om man er på den rette vej ved dette princip med, at alle skal have tilskud uanset behov. Lad mig nævne, at fru Grethe Philip udtalte, at netop for meget socialt orienterede mennesker kan generelle ydelser, der kommer en stor gruppe til nytte uafhængigt